

Serföző Simon

Ki más

Még emlékszem,
amikor a szelekkel
egyszer messzire elmentem,
anyámnak kellett utánam jönni,
valahol megkeressen.

S emlékszem,
amikor a kisbokrot felröptettem,
úgy kellett utána kiabálnom,
jöjjön vissza, majd szálldoshat még,
lesz arra elég ideje.

S ki más lett volna, ha nem én,
aki a méhecskék oldalára
a kosárkáikat felkötöttem,
aztán hadd menjenek fákra, mezőkre.

S aki a tájakat összeterelte,
mert a viharok elhordták a dülőkön túlra,
én voltam az is, nem más.

S aki alkonyatkor a Naptól elköszöntem,
reggel majd találkozunk, integettem neki,
akkor már ébren leszek.

Ha látnátok

Mintha állék közétek
végvári legények,
szegődöm vén hangyavár
bátor védőjének.

Döröghetnek az egek,
szállhat felhő füstje,
földre engem nem terít
esők kartácstüze.

Villámok csapkodhatnak,
villogó kardélek,
sásbuzogánnyal rontok
a vad ellenségnek.

Ej, ha mostan látnátok
egri jó vitézek,
hősiességből példát
énrólam vennétek.

